

was en kon allerlei situaties goed analyseren. Jeroen zou me ongetwijfeld doorverwijzen naar de politie.

2. Ik kon ook 112 bellen. Maar was zo'n nummer wel geschikt voor iets dat bepaald niet op een noodgeval leek: ook morgenochtend kon ik natuurlijk met Max even langs de politiepost in mijn woonplaats rijden en hem daar overdragen.
3. Of ik kon proberen om in de tas van Max te kijken of er nog meer aanknopingspunten waren om zijn adres of herkomst te bepalen. Maar zoals Max zijn tas 'beschermd' leek dat op dit moment niet echt een goed idee. Max' hoofd lag half op het kussen en half op zijn tas: hij zou ongetwijfeld wakker worden als ik zou proberen er wat uit te halen.
4. Ander punt: Max maakte totaal niet de indruk, dat-ie wanhopig op zoek was naar zijn vader of moeder. Sterker nog, hij kwam ondanks zijn handicap eigenlijk heel zelfstandig over en was blijkbaar vooral op zoek naar een geschikte slaappleats. Dus ook dát gaf mij het gevoel dat een acute actie nu niet direct hoognodig was.
5. Ik kon Max gewoon deze nacht op de bank laten slapen. Natuurlijk schoten in eerste instantie allerlei scenario's door mijn hoofd, waarbij Max de hoofdrol speelde in een onvervalste misdaadserie: zodra ik boven in slaap was gevallen, zou Max wakker worden en zijn criminele familie bellen, die met een grote bestelbus voor zou komen rijden en mijn halve inboedel zou inladen nadat Max de voordeur had geopend... Ineens merkte ik dat ik om zo'n gedachte eigenlijk enorm veel plezier had, terwijl dit voorheen altijd juist mijn uitgangspunt was. Want wie was er nog te vertrouwen in deze wereld? Max vast en zeker wel, daar was ik inmiddels wel van overtuigd. Maar wie was Max eigenlijk...?

Vijf punten vond ik voor vanavond wel genoeg voor een degelijke analyse van de situatie. Ik ging me maar eens een borrel inschenken en alle gebeurtenissen van deze avond de revue laten passeren. Wie had dit ooit gedacht? Ik, David, was van een wat in zichzelf gekeerde, zich aan alle kanten zekerende en soms zelfs wantrouwige nerd veranderd in een sociale, voor vreemden toegankelijk en voor twaalfjarige jongetjes zelfs gastvrije man.

Plotseling benauwde die laatste gedachte me: kón dit eigenlijk wel te-

genwoordig, als volwassen man zomaar een jongen laten slapen in je huis? Bij mijn tweede borrel zakte ook die gedachte echter weg in het zelfgenoegzame moeras dat tevredenheid heette: ik had voorlopig voor de beste oplossing gekozen! En nu ging ik naar bed en morgen was er vast weer een nieuwe dag, ik zou wel zien wat die me zou brengen. Opnieuw een wel zeer verrassende gedachte voor iemand bij wie het woord 'planning' hoog in het vaandel staat!

Uit de kast boven haalde ik een dekentje en legde dat over Max heen. Die trok het dekentje wat verder omhoog en ik zag hoe Max het blijkbaar naar zijn zin had in zijn slaap: als een poes lag hij opgekruld met zijn benen onder zich en zuchtte diep en tevreden. Ineens voelde ik een golf van emotie door mijn lijf gaan. Emotie, dat was ook zo'n eigenschap die ik niet goed kende. Het was niet eens medelijden, het was eerder genegenheid wat ik voelde toen ik keek naar die jongen op mijn bank. Zelfs het feit dat Max zijn schoenen nog aan had, raakte me niet. Het was maar een bank, een gebruiksvoorwerp (iets wat ik het liefst schoon en netjes hield, dat dan weer wel...) en daarop lag een levend wezen, dat zich blijkbaar veilig en gelukkig voelde. Het gaf me eigenlijk een heel andere kijk op het begrip 'veilig': blijkbaar kon je je, zoals Max, dus ook veilig voelen in een vreemde en ogenschijnlijk onveilige situatie. Eigenlijk best een interessante gedachte dus.

Toen ik even later op bed lag, dacht ik daar verder over na. Wat voor leven leidde ik eigenlijk? Ik kon me wel afvragen wie Max was, maar wie was ikzelf in vredesnaam? Had ik daar wel eens goed bij stil gestaan? Hoe was mijn jeugd verlopen, als je die bijvoorbeeld vergeleek met die van Max?

Ik was opgegroeid in een gezin waarin we met ons vieren waren. Mijn vader werkte hard en was dus veel van huis, mijn moeder zorgde zeker goed voor mij en mijn jongere zusje, we hadden het eigenlijk wel best zo met elkaar. Toch had ik altijd het gevoel gehad dat ik wat miste. Er ontbrak nogal eens echtheid, hartelijkheid in ons gezin, het gevoel dat je soms kreeg als je bij een vriendje speelde en zag dat de vader daar plotse-ling mee ging voetballen, of dat die moeder je zomaar onverwachts een dikke knuffel gaf als je moe van het spelen naar binnen kwam. Ja, echte liefde had ik wel wat gemist vroeger en dat kwam misschien ook wel

door de ziekte van mijn moeder. Zeker toen zij onverwachts overleed en mijn vader ook nog verantwoordelijk was voor het huishouden. Mijn zusje Esther kookte toen vaak, al op jonge leeftijd, en ikzelf deed allerlei klusjes in huis, je werd daar vanzelf handig in.

Maar toen Esther ging samenwonen met haar toenmalige vriend, wilde ook ik het huis uit en via een vage kennis van mij kon ik toen dit (destijds bouwvallige) huis in Apeldoorn kopen, wat ik zelf helemaal opknapte en waarin ik nu al zo'n vijftien jaar woonde. Alleen, dat wel, ja. Ik had nooit zo'n behoefte gehad aan een relatie, was druk met mijn huis verbouwen en mijn werk als planner. Nadat mijn vader ook vrij plotseling was overleden, had ik Esther nog één keertje gezien: bij de uitvaart. Ze had inmiddels een nieuwe relatie, met wie ze samen een zoontje had. Maar blijkbaar had ook zij geen behoefte om het contact te onderhouden en ik had geen idee waar ze nu woonde.

In feite was het vreemd dat ik weer dacht aan vroeger en aan mijn familie. Blijkbaar was de interesse daarin langzaam verdwenen nu ik mijn eigen leven leidde. Toch ook weer niet zo gek eigenlijk? Je wordt nu eenmaal ouder en dan... Ja, wat dan...? Mijn gedachten buitelden ineens over elkaar. Eigenlijk vond ik dat ik veel te weinig van mijn leven maakte, dat ik gezapig elke dag dezelfde dingen deed en nooit iets bijzonders meemaakte of zelf iets ondernam. Werd het daar nu niet eens tijd voor?

Zou dit misschien een signaal zijn? Dat de komst van Max mijn leven anders zou gaan maken? Ik glimlachte om die gedachte: 'de komst van Max...' Alsof Max mijn leven mede zou gaan bepalen, alsof Max morgen niet bij de politie zou worden afgeleverd, waarna ik weer gewoon verder zou kunnen gaan met mijn toch feitelijk eenzame en voorspelbare leven...

Die laatste gedachte maakte me toch weer scherp: ik moest morgen ook gewoon weer gaan werken en hoe moest dat dan met Max? Ik zou anders wel het eerste uur vrij nemen en dan het gevalletje Max even afwikkelen. En met die gedachte viel ik in een onrustige slaap.

Een tijdje later schrok ik plots wakker. Wat was dat? Ik zag hoe mijn slaapkamerdeur langzaam openging, zouden dan toch die criminelen binnengekomen zijn...? Even later zag ik een kleine gestalte, met een deken-tje over zich heen, wat slaapdronken naar de andere kant van mijn bed lopen. Hij deed de dekens opzij en liet zich in bed vallen, kroop naar mij